

have nogen som helst Udsigt til at faa Lovforslaget gennemført, maatte fremsætte det med begge de Begrænsninger, om hvilke Striden har staaet under de tidligere Forhandlinger her paa Rigsdagen. Ud fra den samme Opfattelse vil jeg — og jeg ved, det gælder flere af mine Meningsfæller — stemme for Lovforslaget, som det nu foreligger, i Overensstemmelse med Flertallets Indstilling. Vi gør det ikke gerne, men den, som overvinder sig selv, er større end den, der erobrer en Fæstning. Stod det paa vore Stemmer, om Lovforslaget kunde blive vedtaget med eller uden Begrænsningerne, var vi ikke i Tvivl om, hvorledes vi skulde stemme, da maatte vi fremdeles ønske det vedtaget uden Begrænsningerne; men saaledes staaer Sagen jo ikke, vi kan med vore Stemmer kun bidrage til at faa Lovforslaget vedtaget i den Skikkelse, i hvilken det nu foreligger, og det vil vi gøre, da noget dog er bedre end intet.

Nu maa vi ogsaa indrømme, at den foreliggende Betænkning i ikke ringe Grad letter os Overvindelsen. Mindretallet foreslaar nemlig i Betænkningen, at 2det Stykke i det foreliggende Lovforslag udgaar, og det vil jo sige, at begge Lovforslagets Begrænsninger falder bort, og heri ser vi, og maa vi se, et Bevis for, at Mindretallet i Modsætning til dets tidligere Standpunkt nu ogsaa vil overlade det til Livet selv at afgøre, hvilke Stillinger indenfor Militæretaten Kvinderne egner sig til at faa Adgang til. Det er et stort Fremskridt, dermed er det ene Stridspunkt ude af Verden, og Flertallet udtaler i Betænkningen sin Beredvillighed til at optage en Forhandling om Kvinders Adgang til Embeder, hvortil der kræves Ordination, saa snart Spørgsmaalet trænger sig frem til Løsning. Heri maa vi se et Bevis for, at Flertallet er inde paa at lade Lovforslagets anden Begrænsning angaaende Kvinders Adgang til Folkekirken Embeder falde, saa snart Spørgsmaalet melder sig udefra. Disse Udtalelser i Betænkningen gør det ganske naturligt i høj Grad lettere for os at stemme for Lovforslaget, som det nu foreligger. Der synes nemlig ikke længere at være nogen principiel Uenighed til Stede, nu er det altsaa nærmest kun et Spørgsmaal om Tid; Mindretallet vil have Forslaget vedtaget straks, Flertallet vil vente, til Spørgsmaalet melder sig udefra. Dette lader sig jo høre, og da det er den eneste Maade, hvorpaa Lovforslaget i dette Øjeblik kan vedtages, maa jeg og mine Meningsfæller erkende Rigtigheden af den Udtalelse, som Flertallet

fremsætter i Betænkningen, nemlig at der ingen Grund er til at udsætte Spørgsmaalet om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv i sin Helhed, fordi der er en enkelt Side af Spørgsmaalet, hvorom man ikke kan opnaa Enighed, og jeg vil føje til for mit Vedkommende: „i Øjeblikket“ og udtale Haabet om, at Forholdene maa komme til at ligge saadan inden længe, at hele dette Spørgsmaal kan blive løst, da nu alle i Virkeligheden principielt har stillet sig velvilligt overfor det og givet det Tilslutning.

Med disse Ord skal jeg anbefale at stemme for Flertallets Indstilling, altsaa stemme for Forslaget i uforandret Skikkelse.

Ordføreren (N. Johan Laurson): Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen forvarede sig imod, at han og det Parti, som han tilhører, skulde kunne ønske at være med til at løse Spørgsmaalet, hvis det kun blev rejst af en enkelt Menighed, medens derimod Folkekirken i sin Helhed eventuelt stod afvisende overfor Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præstestillinger. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem ind paa de Baner, det er sikkert bedre, at vi begge venter med at tale om dette Spørgsmaal, indtil det ligger for i Praksis; selv om vi begge er store Teoretikere og kan tænke os mange Muligheder, saa kunde det godt være, at Livet alligevel vilde spille os det Puds, at det kunde komme under en Form, som vi slet ikke havde tænkt os mulig. Og saa vil jeg for mit Vedkommende foretrække at vente, indtil jeg ser, hvordan Sagen kommer til at ligge. Da først bliver det Lovgivningsmagts Sag at tage Stilling.

Til det ærede Medlem Fru Elna Munch, der stærkt betoned, at hun og de Mennesker, hun er Ordfører for, ikke ønskede Lovforslaget vedtaget i den foreliggende Form, vil jeg gerne tillade mig at bemærke, at det netop er det, som undrer mig, for jeg synes, at det ærede Medlem, der blandt andet er Ordfører for Dansk Kvindesamfunds Andragende i dette Spørgsmaal, med Kyshaand skulde tage mod den store Indrømmelse, som her gøres, nemlig at Kvinderne faar Adgang til alle Embeder paa den ene Undtagelse nær, en Undtagelse, som praktisk talt ikke betyder ret meget foreløbig. Det, der undrer mig, er, at man ikke siger, at Flertallet er inde paa den rigtige Vej ved at aabne Adgang til de mange Embeder, og saa se Tiden an med Hensyn til det, der ikke er Enighed om. Mindretallet